

φιλοσοφικῶν γνώσεων. Ἄλλως δὲ ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι τὰ νῦν δὲ παρὰ τοῦ Πλάτωνος λεγόμενα περὶ τῆς μεθόδου ταύτης, κληροδοτηθείσης ἡμῖν παρὰ τῶν πάλαι ἀνθρώπων, δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς τὴν παρ' αὐτοῦ τούτου δοθείσαν ὁμολογίαν ὅτι πρῶτος αὐτὸς τὴν ἀνεκάλυψε.

Τί δὲ εἶναι μάλιστα σημειώσεως ἄξιον ἐν τῇ προεκτεθείσῃ θεωρίᾳ περὶ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου; Πρῶτον μὲν ὅτι ὁ Πλάτων ἀπεφάνητο ὡς ἀντίθετον εἰς τὸν τοῦ ἐνὸς ἔννοιαν τὴν τοῦ ἀπείρου, οὐχὶ δὲ τὴν τῶν πολλῶν, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐπέχουσι μέσῃν τινὰ τάξιν μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἀπείρου, κατανοήσας ὅτι τὰ εἶδη εἰσὶν ὁ σύνδεσμος, δι' οὗ τὰ γένη συνάπτονται μετὰ τῶν καθ' ἕκαστα· δεύτερον δὲ διετύπωσε τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ ἀπείρου σαφέστερον ἀπάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ φιλοσοφησάντων, ἀποκλέσας ἄπειρον ἐκεῖνο, οὐτινος οὐδεμίαν ἀκριβῆ ἔννοιαν δυνάμεθα νὰ σχηματίσωμεν. Ὅθεν τὴν μεγάλην ἐκείνην ποικιλίαν τῶν ἀτόμων ἢ τῶν καθ' ἕκαστα, ἅτινα μῆτε ὑπὸ τὴν τοῦ γένους μῆτε ὑπὸ τὴν τοῦ εἶδους ἔννοιαν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσι, συγκατέλεξεν ἐν τῇ τῶν ἀπείρων τάξει. Παρακατιόντες δὲ θέλομεν ἰδεῖν, ὅτι ὁ Πλάτων οὐ μόνον τὰ καθ' ἕκαστα ἀποκαλεῖ ἄπειρα, ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνει ἔτι μᾶλλον τὴν τοῦ ἀπείρου σημασίαν ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὡς ἐν ἐκ τῶν στοιχείων τῆς παγκοσμίου ὑπάρξεως.

Ἀλλὰ τὸν Σωκράτη καὶ προλαβόντως μεταξὺ λέγοντα περὶ μεθόδου, καὶ νῦν αὖθις καταπαύσαντα τὸν λόγον ἐπερωτᾷ ὁ Φίλητος, πρὸς τί τείνουσι τὰ εἰρημένα; τίνα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν; Ἐξεπίτηδες διήλθον ταῦτα, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν ὁ Σωκράτης ἵνα γένηται καταφανές ὅτι, ὡς περὶ παντὸς ἄλλου πράγματος οὕτω καὶ περὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπιζητῇ τις τὴν τοῦ γένους ἔννοιαν ἵνα ἀπ' εὐθείας καὶ ἀμέσως ἐφαρμόζῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα, οὐδὲ ἀπ' ἐναντίας νὰ περιπλανᾶται ἐντὸς τῆς ἀπείρου ποικιλίας τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἐπιστητῶν, ἀλλ' ἀνάγκη ν' ἀπαριθμῇ τὰ διάφορα ἐκατέρων εἶδη πρὶν ἢ περιέλθωσιν εἰς τὸ ἄπειρον. Ὅθεν ἵνα εὐκολώτερον λυθῇ τὸ ἐξ ἀρχῆς προτεθὲν ζήτημα, ἂν ἡ ἡδονὴ ἢ ἡ ἐπιστήμη ἦναι προτιμητέα, δέον ὅπως ἐκατέρα αὐτῶν ἐπιμελῶς ἀναλυομένη ὑποβληθῇ εἰς ἀκριβῆ τῶν μερῶν αὐτῆς διάκρισιν καὶ διαίρεσιν.

Πλὴν ὁ Πρωτάρχος συνειδὼς τὴν ἀπορίαν εἰς ἣν τὸν ἐνέδωκεν ὁ Σωκράτης, προτρέπει αὐτὸν νὰ διεξαγάγῃ μόνος του τὴν συζήτησιν, εἴτε διαίρων αὐτὸς τὰ εἶδη τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης, εἴτε καὶ παραιτῶν τὴν διαίρεσιν, ἂν θέλῃ καὶ δύναιται νὰ ἐξηγήσῃ ἄλλως πως τὰ νῦν ἀμφισβητούμενα.

Ὁ Σωκράτης οὖν ἐνδοὺς εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Πρωτάρχου, συγκατατίθεται ὅπως ἐπὶ τοῦ πρῶτος

ἀποστῇ τῶν λεπτολόγων περιστροφῶν τῆς συζητήσεως, τρεπόμενος ὁδὸν συντομωτέραν καὶ εὐθύτερον ἄγουσαν ἐπὶ τὸ σκοπούμενον τέρμα. Ὅθεν ὁ ἄλλοις αὐτὸς τρόπος καθ' ὃν ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται τὸ θέμα του, δύναιται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐπεισόδιον ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον Τμήμα.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΣΙΑΜ.

Εἰς τὰ ἐσχάτως παρὰ τοῦ Κ. Γκρεᾶν δημοσιευθέντα *Χρονικά τῶν περιηγήσεων*, ἀναγινώσκομεν περίεργά τινα ἡθῆ καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῆς Σιάμ. Τούτων τινὰ, τὰ περιεργότερα, μεταφέρομεν ἐνταῦθα, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς *Παρθένου*.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σιάμ, φύσει σοφοὶ καὶ χαρᾶκτῆρος εὐαρέστου, προσκολλῶνται πάντοτε εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ περιποιῶνται αὐτὴν δαφιλέστατα. Ἡ αὐτοκτονία, ἥτις ἐστὶ κοινοτάτη παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, εἰς αὐτοὺς εἶναι ἄγνωστος.

Οἱ ἱατροὶ διήρηνται εἰς δύο σώματα, ὧν τὸ μὲν θεραπεύει τὰ ἐσωτερικά, τὸ δὲ τὰ ἐξωτερικά νοσήματα· δηλαδὴ διαιροῦνται ὡς καὶ οἱ ἡμέτεροι εἰς ἱατροὺς καὶ εἰς χειρουργούς. Ἄπειρον πλῆθος ἱατρῶν εὐρίσκεται εἰς Σιάμ, ἀλλὰ πρωτότυπον καὶ σωτήριον ἔθιμον προστατεύει κατ' εὐτυχίαν τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀγυρτείας· δηλαδὴ ὁ ἱατρός δὲν ἀνταμείβεται πρὸ τῆς θεραπείας.

Ὅταν ἀσθενήσῃ τις καλεῖται ὁ ἱατρός· ἡ δὲ πρώτη ἐρώτησις ἣν ἀποτείνουσιν εἰς αὐτὸν εἶναι: «Δύναιται νὰ τὸν θεραπεύσῃς;» Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς ὁ ἱατρός ἀποκρίνεται πάντοτε σχεδὸν καταφατικῶς. Τότε ἐγγράφως συμβάλλονται περὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ θέλει λάβει ὁ ἱατρός ἐν περιπτώσει ἐντελοῦς θεραπείας· ἔπειτα ἀνάπτουσι δύο κηρία πρὸς τιμὴν τοῦ δαίμονος τῆς ἱατρικῆς, καὶ δίδουσιν ἕξ *σαλούγκ* (δραχμᾶς 5) δι' ἑξοδα φαρμάκων.

Ἐὰν ἡ ὑγεία τοῦ ἀσθενοῦς βελτιωθῇ, αἱ ἐπισκέψεις τοῦ ἱατροῦ ἐξακολουθοῦσιν· ἀλλ' ἐὰν κρίνῃ τὸ νόσημα ἀνίατον, διακόπτει τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὸ συμβόλαιον ἀκυροῦται αὐτοδικαίως.

Ἰδοὺ καὶ συνταγὴ ἱατροῦ ἀφορῶσα εἰς πυρετὸν ἐλαφρόν.

«Λάβε τεμάχια κεράτων ῥινοκέρωτος, ὀδόντων ἐλέφαντος, τίγρεως, κροκοδείλου καὶ ἄρκτου· τρία τεμάχια ὀστέων γυπὸς, κόρακος καὶ χηνός· ἐν τεμάχιον κέρτος ἀγριοβουβάλου καὶ ἐν τεμάχιον κέρτος ἐλάφου· πρὸς τούτοις δὲ τεμάχιον ξύλου σαν-

θάλλ' μετάβαλε δλα ταῦτα εἰς κόνιν καὶ ἀνάμιξον μετὰ καθαροῦ ὕδατος ἐπὶ λίθου. Τὸ ἥμισυ τοῦ μίγματος τούτου πῖε· διὰ τοῦ ἑτέρου δὲ ἡμίσεως ἄς τριβῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς· τούτου γενομένου ὁ πυρετὸς θέλει παρέλθει.»

Οὐχ ἦττον ὑπάρχουσι βιβλία ἱατρικῆς, μεταπεφρασμένα ἐκ τοῦ παλι (1) εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν σιαμικὴν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ μελέτη τῶν φαρμάκων καὶ τῶν ἱατρικῶν βοτανῶν τῆς Σιάμ, εὐρίσκεται εὐφυῶς συντεταγμένη καὶ ἡ ἐφαρμογὴ καλῶς ἐρμηνεύεται.

Ὅταν Σιάμιός τις ψυχρὸρραγῇ καλοῦνται οἱ ταλαπούαν ἢ ἱερεῖς, οἵτινες ῥαντίζουσιν αὐτὸν διάτινος ἀγιάσματος, ἀναγινώσκουσι τεμάχια ἱερῶν βιβλίων πραγματευομένων περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρώπων, καὶ φωνοῦσιν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ἀγωνιῶντος τὴν λέξιν *AvaHong! AvaHong!* λέξιν μυστηριώδη σημαίνουσαν «καθαριότητα» ἢ «ἀποχὴν ἀπὸ τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν διὰ τῶν δυνάμεων τοῦ Βοῦδδα.»

Ἄμα ἐκπνεύσαντος τοῦ ἀγωνιῶντος, ἅπασα ἡ οἰκογένεια ἐκβάλλει γοεράς κραυγὰς καὶ ἀπευθύνει εἰς τὸν νεκρὸν τρυφερωτάτας ἐπιτιμήσεις.

«ὦ εὐεργετικὲ πάτερ, λέγουσι, διὰ τί μᾶς ἐγκατέλιπες; Τί ἐναντίον σου προσβλητικὸν διεπράξαμεν; Διὰ τί οὕτω μόνος ἀναχωρεῖς; Ἡμεῖς ἡμάρτομεν. Διὰ τί ἔφαγες καρποὺς ἐπιφέροντας δυσεντερίαν; Σοὶ εἶχομεν προειπεῖ τοῦτο, διὰ τί λοιπὸν δὲν ἤκουσες τὴν συμβουλὴν μας; ὦ ἀθλιότης! ὦ βαρυθυμία! ὦ ἀστάθεια τῶν ἐπιγείων!»

Ἐπειτα προσπίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ, ὀδύρονται καὶ τὸν κατακαλύπτουσιν ἀσπασμῶν.

Ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ στιγμή τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀδύνης, καθαρίζουσιν ἐπιμελῶς τὸ σῶμα, τὸ περιβάλλουσι διὰ σινδόνης λευκῆς καὶ τὸ ἐναποθέτουσιν ἐντὸς κρᾶβάτου περικακαλυμμένου δι' ἐπιχρύσου χάρτου καὶ ἀνθέων τεχνιτῶν, τὰ ὁποῖα ἐκθέτουσιν ὑπὸ οὐρανὸν καὶ περιστοιχίζουσι διὰ πολυαρίθμων ἀνημμένων κηρίων.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἐγείρουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον καὶ τὸν ἐκβάλλουσιν οὐχὶ ἐκ τῆς θύρας, ἀλλ' ἐξ ὁπῆς ἐπίτηδες γενομένης ἐν τῷ τοίχῳ. Οἱ φορεῖς, οἵτινες τρέχουσι πάσῃ δυνάμει, περιφέρουσι τὸν νεκρὸν τρεῖς περίξ τῆς οἰκίας ὅπως, κατὰ τὴν ἐγχώριον δεισιδαιμονίαν, λησμονῶν οὕτω τὸ μέρος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε, μὴ ἐπανεέλθῃ καὶ βασανίσῃ τοὺς ζῶντας. Κατόπιν μεταφέρουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον ἐπὶ μεγάλου πλοίου, τὸν ἐπιθέτουσιν ἐπὶ ἐπιπέδου καλυπτομένου δι' οὐρανοῦ, καὶ ἡ κηδεῖα προχωρεῖ ἀκολουθεῖσα τὸν ἦχον μουσικῆς πενθίμου καὶ θλιβεράς. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι παρακολου-

θοῦσιν ἐντὸς μικρῶν λέμβων μέχρι τοῦ τόπου ἐνθα μέλλει νὰ καῇ τὸ σῶμα. Ἐνταῦθα ἀνοίγουσι τὸν κρᾶβ-
 ατον, οἱ δὲ ἐπιτετραμμένοι τὸν ἐμπρησμὸν τῶν πτωμάτων λαμβάνουσι τὸ σῶμα, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἐναποθέτουσι ἀργυρεὺν νόμισμα, ἀξίας δραχμῶν 3 καὶ λεπτῶν 50.

Τότε δὲ ἀφοῦ πλύνωσι τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ μὲ γάλα καρύου coeo, τὸ καίουσιν, ἐκτὸς ἐὰν ὁ θανὼν δὲν ὑπεσχέθῃ ἐκ διαθήκης νὰ γίνῃ τὸ σῶμα του βορὰ γυπῶν καὶ κοράκων· τούτου δοθέντος τὸ κατακόπτουσιν εἰς τεμάχια καὶ τὸ ρίπτουσιν εἰς τὰ σαρκοβόρα πτηνὰ, ἅτινα διηνεκῶς περιίπτανται ὑπεράνω τῶν ναῶν.

Οὕτω δὲ συντελεσθείσης τῆς νεκρικῆς τελετῆς, ἀθροίζουσι τὰ ἄσπ' καὶ τὰ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν.

Φέρουσι δὲ ὡς πένθος λευκὸν χιτῶνα. Ἡ κηδεῖα τῶν πλουσίων διαρκεῖ τρεῖς ἡμέρας καὶ συνοδεύεται διὰ πυροτεχνημάτων, διὰ λόγων τῶν ἱερῶν, διὰ θεατρικῶν ἐν νυκτὶ παραστάσεων, καὶ δι' ἐκθέσεως ζώων ἀγρίων. Τέλος τείνουσι σκηνὰς ἐντὸς παγοδῶν καὶ ἐν αὐταῖς ὀργανίζουσι παίγνια καὶ χοροὺς, ἵνα οὕτως ἱλαρύνωσι τὰς ψυχὰς τοῦ θανόντος, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς τοῦ Βοῦδδα.

ΔΙΚ.

Ο Κ^{ΟΣ} ΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Η Κ^Α ΤΥΧΗ.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μάθε λοιπὸν, φίλτατέ μου ἀναγνώστα, ὅτι ὁ Κύριος Ἀργυρος καὶ ἡ Κυρία Τύχη τόσον ἠγαπῶντο, ὥστε ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῶσι· ποτὲ δὲν ἐβλεπες τὸν ἕνα χωρὶς νὰ ἰδῇς καὶ τὸν ἄλλον· διὸ ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρευθῶσιν. Ὁ Κύριος Ἀργυρος ἦτο κοντὸς καὶ χονδρός. Εἶχε κεφαλὴν ἀπὸ χρυσὸν τῆς Περουβίας, κοιλίαν ἀπὸ ἀργυρον τῆς Μεξικῆς καὶ παχείας κνήμας ἀπὸ χαλκὸν τῆς Σεγοβίας· ἐφόρει δὲ καὶ ὑποδήματα ἀπὸ γραμματία τῆς ἐθνικῆς τραπεζίτης. Ἡ δὲ Κυρία Τύχη ἦτο γυνὴ ἰδιότροπος, αὐθάδης καὶ ἀμύελος, ἦτο δὲ καὶ τυφλὴ ὡς τυφλοπόντικον. Μόλις ἐπέρασαν αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες τοῦ γάμου, καὶ ἤρχισαν οἱ νεόνυμφοι νὰ μὴν ᾔναι σύμφωνοι. Ἡ μὲν γυνὴ ᾔθελε νὰ προστάζῃ, ὁ δὲ σύζυγος, ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, ἠρνεῖτο νὰ ὑπακούῃ. Ὁ μακαρίτης πατὴρ μου (Θεὸς ἀναπαύσοι τὴν ψυχὴν του!) συνέθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἂν ὑπανδρεύετο θὰ εὑρίσκε τὸν αὐθέντην του· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος Ἀργυρος ἦτο καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέον ἀδάμαστος, διότι δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὸ παραμικρόν.

(1) Pāli. Αρχαία γλῶσσα τῶν Ἰνδῶν, διασωζομένη ἐν ταῖς βίβλοις τῶν Βουδδιστῶν.